

309 6,
1891

Wiru = Kannel.

II. aune.

Jakob Liiv'i
laulus.

Rakweres.

P. Erna raamatukaupluse kuluiga.
1891.

A. 1414.

Wiru-Kannel.

II. anne.

Jakob Liw'i
laulud.

Rakweres.

P. Erna raamatukaupluse kulguga.

1891.

Trükitud A. H. Hermann kirjadega

1891

Дозволено цензурою — Дерптъ, 3 іюня 1891 года.

Trükitud A. H. Hermann kirjadega.

1891

ENSU TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

22794

1891

1891

Lauliku süda.

Loor süda, kellel' iial laulu osaks anti
Sa pead puhas olema kui hülgaw kuld,
Siis wõid Sa teise hinge süüta elu tuld
Ja rõõmustada, rikast, kurba, janti.

Rõik elu-rõõmud pane oma ande panti.
Laul nõuab wooruslikku waga hinge Sult
Su laul on jellela kui kuiwan'd muld
Mis tuulest kõrbe-lagedale kanti.

Sest iga puhas hääl mis sinu kandlest tuleb
Su hinge puhtust, waga südame
Ta kannab laulus näha kõige ilmale.

Siis igauks, kes Sinu kaunist laulu kuuleb,
Sind wõtab juhiks oma hingele,
Su südamega kaalub oma südame.

Tuhande aastane tamm.

1.

Kus tõuseb, läheb looja uhke päike,
Säält lahutad ja lahti oma kroonis pead,
Ja oma oksad wilu-warjaks sead
Neil, kes ei kannu palawuse läiki.

Ei kohuta sind tormid ega äike,
Su tiivil tundmata on wanaduse wead,
Säält tõuswad kuninglikud okste read,
Mis kaunistawad sinu kaswu käiki.

See, kes su kaswu juhib, ei see wäsi,
Ta taewast saadetud sind kaitsema
Ja ehitatud kõrge wainu anniga.

Kui sirutab su okste järel rööwli käsi,
See raiutakse maha armuta,
Ja sina viised ilul õnnela.

Üks kannis wõsu põhja õhtu poole
 Sest kuulsaft tüwist wälja kaswanud,
 Kes neitfiliikul nimel nimetud,
 Kel pärjeks Balti mere wahu-woole.

Ehk tema endse aja eluwoole
 Küll kurwad päewad ules märgitud,
 Müüd on ta tugewusest imenud
 Ja kaitsjaks saanud ijaliku hoole.

Kus oks end tüwi külge liidab,
 Sääl pole kuskil leida awaust,
 Ja tugewamas tormis seista juudab.

Seepärast ilm ta kaljukindlust kiidab
 Ja paneb imets tema tugewust,
 Et ta end ilka ilusamaks muudab.

See kuulsa tamme oks ja lüli
 Du Gesti maa, mu kodumaa,
 Müüd Tsaari arm ta warjaja,
 Last eemal hoitud waen ja tüli.

Ta lastel siin on ema süli,
 Kus mureta võib hingada.
 Siin lohkades lööb kasvama
 Nii waimu põld, kui wilja küli.

Siin meie filmad kaunist lõikust näewad,
 Mis kuuljad wenuad lootes külwanud,
 Kes, kodumaa, su põrmus magawad.

Müüd nende lastel kuuljad pidupäewad,
 Kus häädus, teadus suureks kaswanud,
 Ja tööle hüütud unes uinujad.

Keisri Majesteetide pealemise mälestuseks Kursk-
Alowi raudteel 17. okt. 1888.

§ Su poole palwes ringutawad käsi
Nüüd tänul mitu kümmend miljonit,
Sa oled Jumal, Sinu hool ei wäsi
Siin kaitstes wägewaid ja nõtrasid.

Su kaitseinglid jätšid taewa walla,
Kui nägid hädaohus Wene maad,
Ja wõtšid oma armu kaitse alla
Kest surma hädas kroonikandijad.

Maailmale Sa oled teada annud
Et Sina rahwast riigiks kokku sead —
Ja nagu uuest' walitšema pannud
Nüüd praegu surmast pääsnud riigi Pead.

Seepärast miljonid Sull' tänu andwad,
Su kiitus tõuseb riigi rajadest,
Truu lapse tunnistusi Keisril' kandwad,
Et tahtwad sõna kuulda igawest'.

Ra Gesti rahwa tütreid, Gesti pojad
On miljonite seltsis palwel koos,
Seesama Keisri arm neil kaitšeb kojad,
Kel Jumal täna uuest' elu loos.

Rihlusel.

1.

Kord oli aeg, kus kauni kandle keeli
Noor käsi sundis rõõmu mängile,
Silm waatas õnnes tulewikusse,
Ja armu mõte mölgutas mu meeli.

Nüüd kinniseb mu kannel kurba wiisi,
Et kaotasin selle südame,
Kes lubas seltsiks olla alate
Münd jaates paleuste paradiisi.

Nüüd armu mõtted, igawesti minge!
Ei ma teid ial enam awalda,
Ehk tuhat lorda nutaks jalaja.

Waid julle, julle luban oma hinge,
Ja kihlan ennast sinuga
Mu kõige kallim püha Issa maa.

Küll kaua kaebasin ma armuhinda
 Mis wale leeled minulst rööwinud;
 Hing waluga sai hingest lahutud —
 Müüd teise kaenlas hingab minu Linda.

See teadus litsub liiast' minu rinda.
 Müüd olen wõitnud, kõik on unust'ud, —
 Ja unest' olen eunast kihlanud
 Ning pruudiks wõtnud, ijamaa, su pinda.

Ehk räägitaks mu üle tuhat laimu,
 Sa oled mulle kõikumata truu,
 Kui kõige parem armjam abikaasa.

Nut eluõhtu tõi su arm mu waimu,
 Müüd üksi sulle laulab minu juu,
 Su hõlma tulen õhtul hellalt taha.

Mis wõin ma sulle pruudianniks tuua,
 Mu üliarmas kallis isamaa?
 Küll tahaksin sind truult teenida,
 Sul armsa naeje õnne-põlwe luua.

Sonettidest sull' punuks pruudi päрге,
 Kui oleks taewas kõrge andega
 Mu hinge wõtnud ilmas kaunistat',
 Ja laulaks sulle kiitust ühte järge.

Kuid waim on nõrk sull' õnneaega tuues,
 Hing aate-aher kiidu laulu lüues,
 Mis wõiksid wastu wõtta armuga.

Siis lepi sellegagi, mis ma jõuan,
 Ja tea, et ma üksi seda nõuan:
 Su kasuks püüda ilmas elada.

Esimene ja viimane laul.

Has woolab hinges noorus' rõõmu läte,
Eht langen'd süda mure sängisse,
Siis igatsus mind kutsub mängile,
Ja vaikelt wõtan oma kandle kätte.

Mu esimene laul saab ikka sulle,
Mu kõige kallim koht, mu kodumaa;
Seepärast tahan õnnes hõisata,
Et kõige armjamatš jääd ilmas mulle.

Ja minu kandle wiimne hääle heli,
Kui nõder käsi teda mängitab
Ja surma tõbi ihu sängitab, —
See saagu sulle, isamaa, mu weli.

Noor kewade.

Noor kewade, kuis kustun'd sinu jära
Nii wara juba minu waate eest,
Su närtsinud on õnne õied ära,
Mis sinasi'd mull' ilu ilma jeeft.

Su kat'wad pilwed elu koidu tähti
Ja pime õhtu seijab ukse ees,
Mis ial hinges helendamas nähti,
Nüüd kustub wiimse wirwenduse jees.

Kõik rõõmud lohmetanud kõwaks kooreks
Mu hinge ümber elu-sügijel,
Kuid õhtuni on jäänud süda nooreks
Sull', isamaa, ja sinu rõõmudel.

Sull' laulda olgu minu püham püüie
Weel enne kui ma astun hauasse;
Dnn julle! olgu wiimne joowi hüüe,
Kui uinun igawese unele.

Kui enam keel su kiituseks ei liigu,
Hing jätab põrmu-riigi wärawad:
Su wabaduse waim siis teda wiigu,
Kus kannelt lööwad end'jed mängijad.

Wäljarändajatele.

15. webruaril 1887.

Miks tahate mu wennad äraminna
Siit laia ilma laande rändama?

Miks wahetate waludega kõrge hinna,
Mis isamaa teil pakub armuga?
Weel jääge seisma, wõtke kuulata,
Mis wiimast korda räägib isamaa:

„Mu pind on teie isa-isad toitnud,
„Kes oma elu jätšid minu eest,
„Müüd teie üle püha priius koitnud,
„Teil filmad kuiwan'd orja filma weest;
„Ja wahwas põlweš elab iga mees,
„Kel' hoolas töö on sihiks filma ees.

„Siin esiwanemate waprud waimud
„Teid julgustawad igal wahwal tööl,
„Teist hoidwad eemal wõera rahwa laimud,
„Teid õnnistawad igal waitjel ööl;
„Ja igal lehel hiiemetsja puus,
„Du kurwa hinge trööstiks sõnad suus.“

Kui olete ju jõudnud wõera ilma
Ja selja taga jäänud kodumaa,
Sääl nõutud õnn ei paista weelgi filma,

Ja võeras maa teil näitab iluta,
Siis vaiksed walud tõuswad hinge sees
Ja filmad seiswad mure-nutu wees.

Kes tunneb sääl siis teie kurba laulu,
Kes waigisteleb mure filmawett?
Kes aitab kanda wõõra hinge walu
Ja annab teile troostiks wenna kätt?
Sääl üksi mälestusets taewa auul
Teil heljub hinges end'ne Eesti laul.

Ei wõõras õnn teil hinge sisse mahu,
Teil pühaks paigaks olgu kodumaa,
Siit leiata ka wiimaks haura rahu,
Siin armjam paik on ihul hingada.
Siin magawad ka teie wanemad
Ja teie waprud tõe wõitlejad.

Roidulale.

Lääne mere vaikjed laened kandwad
Leina hääli kodu raunale,
Ijamaale nuttes teada andwad
Walust walusama sõnune.

Kes see põlgtud rahwa hinge walu
Lahutanud lahke lauluga,
Kelle laulust kõlab Eesti salu
Läinud igawesti hingama.

Eesti ööpik laulu lõpetanud
Hauda kantud laulik Roidula,
Surnud, — kes meil laulus õpetanud :
Püha olgu kõigil ijamaa.

Tema laulus elab taewa tõde,
Arm ja trundus heljub otjata.
Tema läbi — rahwa parem õde —
Laulul kroonitud mu kodumaa.

Kodumaa, oh tunne leina walu :
Wõeras mullas magab Roidula !
Eesti ööpik, miks ei Eesti salu
Annud Sulle aset hingada ?

Isa Kreuzwald'i ja isa Janssen'i matuse päewaks.

1882.

„Mine alla,“ hüüdis Taewa-Isa
Oma walju jurma inglile,
„Too see rahu nõudja ülesse
Ilmast, kus on wende walju liisa.

Pimeduse wõim, mis ilmas wiisa,
Selle wastu wõidelnud ta wahwaste, —
Kandle mäng tal puhas kullane —
Minu koori jekka teda liisa.“

Rahwas seijab leinates ja leskel —
Närtsinud on tähtjas sugutaim,
Hinge kandnud inglid paradaiisi.

Isstub kuulsa laulikute keskel
Kallis Gesti lauluisa waim,
Mängib muinast Wiru laulu wiisi.

1890.

§ilmawesi orja lapsi toitis,
Pill'ne pimedus neid wangistas;
Aastafajad waitfelt hingamas,
Wõeras wõim neid oma kasuks hoidis.

Idapiiril kuldne hommik loitis
Jannsen ärkas — leidis uinumast
Sugurahwa unes sügavas —
Sest ta waimu waluläike loitis.

Taara mäele tuletungla süütis,
Uin'jad lapsed unest üles hüüdis,
Waikest walgust kutsus waatama.

Was neil troostiks lõburikast juttu,
Seadis lauluks nende rõõmu, nuttu,
Tegi wiisid kuldse kõlaga.

* * *

Sugurahwas, Gesti tütreid, pojaid,
Mälestage kuulsaid magajaid,
Kes siin tuhat raskust tunda sai'd,
Et teil woolaks wabaduse ojad.

Olgu südamed meil tänuks soojad!
Kandke kokku andeid kallimaid,
Ehitage haudu wagusaid,
Milles hingawad te' elu uueks loojad.

Etz nad ole terwe elua'a
Ohwerdanud oma lastele
Ja meid isawiiji hinges kandnud.

Nende nimed pange hiilgama
Kuldjel kirjal üle kalmude,
Kes meil waimutulda waraks andnud.

Kaks nime.

Ehk elutee küll pilkne pime,
Ja rõõmuta pean rändama,
Ei süisgi hingest kahte nime
Ma juuda ial unusta'.

Ei esimest ma raatfi hüüda,
Et wõõrad wõifsi'd kuulata
Ei teiste kiidust õnne püüda, —
Arm taewane on jalaja.

Ja teine on, mis igal tunnil
Ma ihkan laulus nimeta',
Kas rõõmu sees ehk häda sunnil
Mul oled meeles, isamaa.

Meist laulda, magus ajawiitus,
Kui tohin kannelt helista,
Ei meelita mind jelleks kiitus,
Laul südames on sundija.

II.

Neiu süda.

Kui selge ojate, mis kuldseil läigil
Ja tase jookseb ilma laeneta,
Mii joovitsin ka Sinu rinnassa
Mä puhast südant kõigil elukäigil.

Ta olgu hallikas, kust ilu helgil
Õrn taewasina paistab tähte'ga,
Ja põhja waates märkab rändaja,
Mis kujutud on kõrgel taewatelgil.

Kus ühend'ud on ilu, hinge puhtus
Auu, neiuline karstus, wagadus
Ja palgel lehvib lahke meele tuju:

Säält paistab õige abikaasa kuju
Ja laulikute kõrgem paleus
Ming inimese jugu õilme uhtus.

Neiule.

Kui Sa mu pääle hellalt waat'sid,
Mu kodu koha kaunim lind,
Mu hinge õnne ilma saatsid
Ja rõõmul paisus minu rind.

Su waade, mis nii õrn ja waga,
Dn pühitsenud minu meelt
Ja oma ingli puhtusega
Mind hoidnud eemal eksiteelt.

Su sõnarikkast kõnet kuuldes
Ma olen õnnis, olen noor,
Su laulu kuulen õhtu tuuldes,
Kui laulaks jüüta inglivoor.

Ja ometi ei taha mina,
Et kuuleks teised Sinu häält,
Et lepita'sid laulus Sina
Ka kurbtust nende pale päält.

Sa olid kokkunud.

§ Sa olid kohtun'd, — siisgi õrn ja hella,
Kui tõuswast tuleleegist päästsin Sind,
Kui kandsin Sind jäält kõrgeft kambriſt alla,
Siis, — on see tõsi? usaldasid mind,
Et tohtisin Sind teistest eemal' kanda.

 Weel ilusamaks muutis Sinu palge
Kui tänades mu pääle waat'jid Sa,
Sest figines mu hinge armu alge,
Mind ſidus ühte Sinu hingega,
Ja — mina tohtisin Sull' muju anda.

 Ma nägin lauſa ilu-ingli palet,
Kui tänupalwet pidas Sinu keel,
Säält 'polnud näha kade-ilma walet,
Säält warjamata paistis waga meel,
Mis Sind wõib üles taewa auule kanda.

 Sind jain ma tunda hädas, palwes, tänus,
Sa oled igawesti wõitnud mind!
Su järele mu hing on ihkel jänus
Ja taewa poole õhtas minu rind:
See ingel luba, Isſand, mulle anda!

Palwel piiga.

Su kustumisel helkiw ehapuna,
Üht ainust akent ehib tulekuma,
Kust waatan kartes sisse. Selle maja sees
Üks piiga praegu palwel küünla ees.

Kui õrnad pilwed tõuswad taewa alla,
Nii lahu'tud ta juuksed õladella,
Ja teda ehib juba walge unerüüd,
Ja palub andeks oma päewasüüd.

Ei sõnakest ma tema huultelt kuule,
Ja waitib, nagu kujukš saanud luule, —
Ja ümber heljuwal on taewa wäed,
Ja teda kaitswad nägemata käed.

Ma waitšes mõttes tema tegu waatan,
Ja palwe seltsis palwe taewa saadan:
Oh anna taewas, et see piiga wagats jäeks
Ja mina teda tihti palwel näeks.

Kas on Sul süüd.

Kas on Sul süüd, et Sinu hing mind ihtab
Ja minu süda tussub Sinule?
Mis on Sul süüd, et selle pärast wihtab
Su ema südagi Sind waljuste?

Sa tema pärast rinnas leina kannad,
Ja armusid Su hing weel ihaldaks,
Kuid südame Sa siisgi mulle annad,
Mind tema armust pead kallimaks.

Nii oled Eedeni mu hinge loonud,
Sääl õitsma pannud uuest' elupuun,
Null oled magusama ohvri toonud,
Müüd tänu Sulle laulab minu suu.

Neiu palwe.

Mu Jsa kõrgel tähteriigis,
Sa tunned põrmus palujaid,
Münd leiad täna nende liigis,
Sull' toon ma tänupisaraid.

See, keda jüda ammu nõudis,
Kes heljus luule kujudes,
Müüd elawalt mu ette jõudis,
Mu hing ta hingel ligines.

Seepärast palwel, helde Jsa,
Silm waatab taewa põrmu seest:
Mu õnne juurde jätku lisa
Ja pea hoolt ka tema eest.

Ei taha ja mu palwet täita
Ja sallida mu pisaraid,
Mul tahad oma waljust näita,
Siis nuhtle ühes mõlemaid.

Kartlik avaldus.

Mu ainus laps, mu ülem õnn siin ilmas
Du Sinu lahke nägu, waga lapsemeel.
Miks leian tihti pisaraid Su silmas?
Sa räägid wähe, fulutud on Sinu keel.

Sa elad kõigest noorusrõõmusest lahus,
Ja üksi oled, kus ei keegi sega Sind.
Sa kõnnid waitfelt õrnas õhturahus,
Kui waitinud on elu, unes uinub lind.

Üks palwe paistab Sinu waatest wastu,
Ja jalaline tundmus liialt litjub Sind;
Sa kardad kaebades mu ligi astu,
Kus kergit'ud jaoks Sinu tundel leekin rind.

„Oh ema! Arusaamata mu wainu
Arm maalin'd kuldse kuju kaasast kallimast.
Ma kartsin awaldades naeru, laimu;
Ehk noomid Sinagi mind, oma ainust last?“

Laps, mis Sa tunned, tundsin ükskord mina,
Ma mõistan weel, mis Sina praegu tunned nüüd:
Mull' oled piigapõlwe pildits Sina,
Kuis wõin ehk tohin selles sulle anda süüd?

Sind olen armastuses ilma kannud,
Su õnn ja walu mõödub minu südame,
Sul taewas ise ihtamiši hinge pannud,
Siis armasta ja ole armus õiglane.

Kallima kuu.

Küll magus hingel aega wiita
On end'je õune kuldjel maal,
Mis mälestujeks rinda liita
Ma wõisju pikal elu a'al.

Kui tähed läigivad nad rahus
Mul läbi waitse elu-öö,
Üks teisest seisawad küll lahus
On siiski nagu kuldne wöö.

Ja Sinu kuu nagu päike,
Kui kuningas on nende seas,
Wind joojendab ta püha läige
Weel nüüdgi minu wanas eas.

Sa oled nagu päike.

Sa oled nagu päike
Ja vaatad armjaste,
Sa oled wabest äike,
Nii wali, wihane.

Kui paistaks ala päike,
Ta oleks waewaja ;
Kui mäsaks ikka äike,
Ma tahaks sureda.

Kuid nüüd, kui mäsab äike,
Ma wotan isuga,
Mil jälle kuldne päike
Lä'eb uuest' särama.

Siis unub warsti äike
Ja kuwab wesi lai,
Ei läha meelest päike,
Kust hing kord sooja sai.

Wälja aetud.

Mu elu õitses imewiisi
Ja rõõmitlaulu laulis juu.
Ma tundsin maa pääl paradiisi
Mul õitses iga lill ja puu.

Oh miks ei raiunud ma maha
Säält hää- ja kurja tunde puud!
Nüüd on Su huuled, — hirmus paha —
Ta wiljale ju andnud juud.

Ehk miks ma Sinu palwet täitsin?
Sääl wabalt lasksin käia Sind,
Sul iga lillekehe näitsin,
Mis rõõmustan'd furd enne mind.

Nüüd tunned Sina hääd ja kurja
Ja minu tunnid tulufad,
Kõik meie looted läinud nurja:
M'e wälja aetud mõlemad.

Ma tõttasin.

Ma tõttasin templisse rutuga
Kui taga aetud waewast:
Ei tea, kas ilmast mu jundija,
Wõi ilmunud igatsus taewast.

Kuid kõne jääb minule kuulmata,
Mis preester teeb walust ja waewast.
Kaks silma jääl peawad sõnata,
Wul jutlusi õnnest ja taewast.

Laened.

Waitne oli õhtul järwe pind,
Tasa lendas õhus laglelind.
Kaldal kõndimas ma leidjin Sind,
Waitne piiga, waitsem weel Su rind.

Lagle lastis järwe pinnale,
Waitsed laened tuli'd kaldale,
Sina waatajid mu filmasse,
Weri tungis laenes jõudame.

Kuulatades jäin Su rinnale,
Oh, sääl oli weel kõik wagane!
Jumalaga jätta püüdsid mind,
Ja ma tundsin wärisema Sind.

Wolga kaldal.

Kui hiilgaw peegel seisab Wolga,
Ei üksigi laene liigu sääl,
Ja kaldal kõnnib ilus Olga
Ja kurwalt sonib tema hääl:

„Su waitin'd laened wete pinnast,
Ei waiti walud minu rinnast
Ei üksigi mulle rõõmu tee.

„Oh ema! *) Müüd nii waitne, mahe
Kui tahaks praegus palweta,
Ja ometi su riind nii jaha,
Et riisujid mu Nikula.

„Kui esmalt sinu laene mängis,
Ma istsin kodu õnnesängis,
Müüd sinul rahu, minul piin!“

Nii jampsih neiu walusunnil,
Tal piisar langeb laugelta,
Ja ilus pilt seltsamal tunnil
Sääl ilmub wete pinnala:

*) Wenerahwas nimetab Wolga jõge emaks.

Sääl tantswad röömul wette neiud,
Neil kõigil kaenlas kallid peiud;
Üht mängiteleb Mikula.

Müüd peigu nähes õnne ihas
Sääl neiu hakab hõiskama,
Kuid warsti kadeduse-wihas
End heidab Wolga woodesja.

Ei peastetud saa enam waene,
Ja wõtlemisest tõuseb laene
Ja wete pind lööb mäsjsama.

Sünni sünni linnäär haustunni linn
; Sünni sünni linnäär linn
linn linn linn linn linn

Kahekesti.

Kahetesti ühel kingul
Kasw'jid kann ja kullerkupp,
Kummardates kaelad pingul
Õisi warjas õilme nupp.

Kuller kupp ei kannil taha
Oma õisi näidata,
Kannikene arwab paha
Punastades puhkeda.

Kesje teab, kumb esimene
Õisi olnud awamas,
Aga waen ei igawene —
Mõlemad on õitsemas.

Mis ime?

Tee ääres okste külles
On lehed liikumas,
Ja õrnas õhu süles
Hull õisi kiikumas.

Üks nendest ikka püüdis
Mull pahandada meelt —
Kuid siisgi jalga hüüdis
Wind eunnast vaatma teelt.

Tal 'polnud õrna ilu,
Ta seisib norgus wait,
Täis ohataid ja wilu
Ta õitsemise paik.

Ei taha tema pääle
Ma enam waadata,
Ei kuulda tema hääle,
Lään mööda rutuga.

Nii mõeldes pühin higi,
Jään wilus puhkama, —
Mis ime? Tema ligi
Nüüd jälle istun'd ma.

Linnukese loov.

Im neiu ehtes, ime ilus
On lehitsemas lehtela,
Üts linnukene pärna wilus
Siin laulab ootel ükšinda.

Säält tuleb ka ta feltšiline,
Toob oma jõbra ühes ka,
Kuid leiab oma kalliteje
Weel ikka kurtmas kurbana.

"Miks ei wõi minu tulemine
"Sind linnukene liiguta?
"Eks ole ma Su feltšiline
"Sa ammu minu oma ka?"

"Kui tunned õiget armu hinda,
"Siis lenda jüia ükšinda:
"Sest ial oma õrna rinda
"Ma mitme ees ei awalda."

Õnnistuse pühaks öele.

Ma soovin õnne puhtal hinge sunnil
Sull kandgu teda kaisju elu-ring!
Sind kaitsku taewas igal elu tunnil,
Ta tahtel kosugu Su puhast hing.

Su lapse põlv, kust süda rõõmu leidis,
Kus kosutas Sind hella ema hool,
Nüüd seisad juba walmis reisi kleidis,
Teist elu kannab kätte aja-wool.

Jah, astu siis! Sind wenna soowid saatwad
Reid pea meeles kõigel elu a'al:
Kui wahest silmad waleförgust waatwad,
Siis woorus olgu elu rõõmu kaal.

Laulatule pühaks õele.

Ja kannad täna uhket pidu loori,
Ja astud õnnes armul altari.
Su hing kui kuuleks laulmas ingli koori,
Kui seisaks taewas praegus wallali.

Su waim see tõuseb wandes Looja ette,
Noor süda tujukub tänul riina sees,
Kui läsi wõtab reisi kapi kätte,
Et ialgi ei närtsiks elu tees.

Kui selle juure elu tunni wastu
Sa wõtad täna ennaft ehita,
Siis luba mind Su ette wainus astu,
Sind ehitama oma soowiga.

Ma soowin, et Su puhtas noores riinas
Uks altar seisaks kaunilt kaetud,
Sääl woorus seisaks kõrges hinnas,
Sääl elu-rõõm wõiks jaada waetud.

(*)
Tühi kartus.

Mu kõrvus sumin, mühin, käre,
Mull keegi nagu päha löi.
Oh ei! Mu kallim ütles ära,
Et ta mind armasta ei wõi.

Ma kartsin päike kustund ilmast,
Kõik näitas mulle pime, must —
Oh ei! Veel kustund tema silmast,
See tõi mu hinge pimedust.

Ta maates wält ja ootel kõue
Ja nagu pilwes tujane,
Ma astsin wilistades õue,
Sääl paistis wabalt päikene.

Tuttaw tee*).

Nii mitmes paigas, mitmes metsa salus
On siinamaani käinud minu jalg,
Nii mitmel käigil nutma pidin walus,
Nii mitmel teel mull õnnes kuumas palg.

Kuid üksigi neist mull nõnda tuttav 'pole
Kui kitsas rada kase kopli sees,
Kust üks furd käisin, poisikene sale,
Kind õnnes löi, silm igatsuse wees.

Kui kaua fest! — ja siiski nagu näeksin
Ma praegu mõttes iga mätaft, puud:
Säält Mari jaatel nagu kodu läeksin,
Ja tema mulle hellalt annaks juud.

R. Krimm.

*) Waiblus luuletaja R. Krimm'iga „Postimehes“ 1890 a.
W. a.

Sind palun.

Aii mitmes paigas, mitmes metsa salus
On siinamaani käinud Sinu jalg,
Nii mitmel maal ja mitmes hinge walus
Sull mängu kanniks jään'd mu nutja palg.

Su tegudest ei üksigi waljum ole,
Mis siinamaani tunnen iganes, —
Eks paremat Sull ilmas teha 'pole,
Kui haawu lüüa minu südames?

Sind palun, et Sa nõnda waiti jäeksid,
Kui waitjes koplis kaunid kasepuud,
Ja kus Sa ial elu-saatel läeksid,
Ei awaks meie endsest õnnest juud.

Mari.

Kuula kaski.

Miks keelad endjest õnnest saulu luua
Kui jüda teab — miks waitib jellest huul?
Ei nõnda närtji died elu puul,
Et nad ei kõlba vaatamisjeks tuua.

Miks keelad hinge mälestustest juua,
Kus lainil mängistas meid koidu tuul?
Kui mõruks läinud jee Su õrnal juul,
Kuis wõis ta üks kord meile leeki luua.

Oh kuula kaski! — kudas kohijewad
Nad hellal keelel meie armu a'ast:
Nad jutustawad meie rõõmu, walu.

Ja kui mu huuled wiimaks waitinewad,
Kui kattiselt mu kandle leiad maast:
Kas lasjed maha raidu kase salu?

R. Krimm.

Ma kuulau kaski.

I.

Ma kuulau kaski, — kuulau waitist kaja
Weel hinges Sinu endseist sõnadest,
Need käiwad walul läbi südamest
Ja teewad kalgiks endse õnne aja.

Sääl astub ette weike waletaja —
Kes kuldsel keelel rääkis woorusest
Ja lubas truult jääda igawest,
Ming minu omaks teha enda maja.

Neid nimetad Sa õiteks elupuus,
Ja lubad waatamiseks ette tuua,
Kus kõige ilmale wist „iluks“ jaawad?

Nad olid magusad kord Sinu juus,
Kuid mulle mõisid pikka piina luua,
Ja nüüdgi 'polnud muud kui hinge haawad.

II.

La' seista raiumata kase jalu
Ja terweks jääda kannel kullane;
Laul trööstib mõne kurwa südame,
Mets ehib minu endist isa talu.

Laf' tunda süda pääle rasket walu,
Ei nuta tamm, kui närtsib lilleke.
Ma soowin õnne kõigis Sinule,
Ei Sinu kandle lõhkemist ma palu.

Wõib olla, kase jalu kahin
Wõib pääle Sindgi mõnda rõõmusta,
Kes lahkel meelel sinna tõttab.

Kuid leinajale lehte sahin
Ei laje endas õnne aimata,
Ta kurwad laulud jellest wõtab.

Mari.

Ei nuta tamm.

„**E**i nuta tamm, kui nutab lillake —
„Kas ta ei mõista wäetikese waewa,
„Kui süüta sureb õrnem õieke,
„Kas ta ei tea, kuis walu awab taewa?

Mu tundja süda, ja ei tunne teed,
Kui kitsas rinnas põleb walu kiiril,
Su leina wiivad ainult silma weed —
Mil wiijil nutab tamme taewa piiril.

R. Krimm.

Kuis walu awab taewa.

Et lilleke saaks kaitstud tormi karest,
On tamme juurtele ta kaswanud,
Sääl õnne üürikejelt maitnuud,
Müüd tunneb walu, hirmu elu pärast.

Uut eluõdimu wõtaks päikse särast,
Mis tanime lehte taga warjatud:
Et temale saaks taewas awatud,
Tamm warjad teda ainult selle pärast.

Kuid omad juured hoiab põrnu pinnas
Kust iga taimekene elu joob;
Latw kaswul üles taewa poole ruttab.

Suur elulust ta omas tublis rinnas,
Kuid surejale lahjat troosti toob:
Et ta ka wähest taewa piiril nutab.

Mari.

Miks kohkun.

Et lilleke saaks kaitstud tormi karest,
Läts tamme alla õitsma õrnake;
Sääl ehitas end ilu ehtesje:
Ja õitses — kuid see polnud tamme pärast.

Jõi tamme himul kuldsest päik'se särast
Ja jelleks laotas lehti laiale,
Et enam elukiiri saada omale:
Ei süündinud see kiusuks lille pärast.

Waid üks on püüe iga taime rinnaš,
Et elu pikendada mulla pinnaš
Ja teda wiia iluduje riiki.

Toob ühe elu — teisel hana-wilu —
Siis kohkun ma, kui esimese walu
Saab pisarate palgaks põlgdus piiki.

R. Krimm.

Miks kaebab?

Jlm mõista kohut, kumb siin kannab süüdi,
Kas tugew tamm, või nõder lilleke?
Ei mõlemad nad enam õilmitse,
Lill kannab ammu juba surma rüüdi.

Tamm salgab oma meelitavat hüüdi:
„Lill, üksi mull ilmas õilmitse!
„Ma tahan toeks jääda Sinule:
„Mull pühamat ei ole ilmas püüdi.“

Kus on nüüd Sinu pühad püüded?
Kus hinge ülendavad hüüded?
Kas oled toeks oma lillele?

Miks kaebab Sa, et see Sind rõhub,
Kui põlgdus piik Su hinge lõhub?
Ka jeda tundes juri lilleke.

Mari.

Kahekesti.

1.

Kahkesti käies. Kas Sa rada näed?
Küüsin ma Sinult, kallike,
Ja Sa vastasid mull vaikjeste:
Ees meil seisavad nii järsud mäed.

Siis ma palusin, oh kõrged taewa wäed,
Tehke tee meil kerge, tasane;
Toeks sulle kae pistsin pihusse
Et Sa järsul kaldal seisma jäed.

Müüd Sa üksi kõnnid mööda kalju,
Kõnnid julgelt kiidu-kõla all,
Ega alla waadata ei taha.

Kus ma ikka kurwalt kurdan palju
Waike oru põhjas sügawal,
Sinust üksi sinna jäetud maha.

Eht küll järsk ja kauge meie wah, da
 Ei ma tohi tulla järele. om niijä
 Tagasi mind saadaks kiireste
 Wilund mehe meel nii wali, jahe.

Aga Sinu laul, nii waike, mahe
 Heliseb jäält alla orusse, est shle
 Tungib õrnalt õnneliste südame,
 Kaunis, hella, lõburikas, lahe.

Aralt tõuseb ülesse mu waade
 Kuulatades Sinu kaunist häält, unõ
 Mis mu rinda täidab imewiisi.

Hing läab mälestuste paradiisi,
 Ja üks ingel hüüab troostiks jäält:
 Üks kord olin ma ta laulu aade.

Mari.

Sind armastasin.

1.

Sind armastasin kuida ial jõudsin,
Nii hellalt, õrnalt, wagalt, kallite.
Ma ennast unustades astsin palwele,
Ja üksi Sulle Isalt nõudsin.

Nii waitjes rahus elulaewas jõudsin,
Ja kus ka wahest tee nii kaljune,
Sääl Sinu kaju astus tüürile,
Ning nõnda igast kaljust mööda

õudsin.

Nüüd oled minust hoopis laf
Mind haawanud, haam hauani
Ei ma Sind siiski wihta ego

ku läinud,
eeb haiget.
põlga.

Sa kaitstjana mu kaapas laua käinud,
Kui wahutas noor weri, kõrgel käisid lained
Seepärast jään Sull' laua tannu wõlga.

Jää waihi süda! Waihi walu wiha
 Jää waihi rinnas mäsšaw were wool.
 Wiind haawas proowimata wibu-nool,
 Mis pingutanud noore-elu iha.

Jää waihi, taltšimata mõtte liha
 Ja elu wastu walmi jessel lool,
 Et wõidakš raskusid, mis elu tool
 Weel paigutama saab mu üle piha.

Mis õiguslega nõuan, et mu pärast
 Raastundes Sina ennast ohwriks tooks
 Ja armuta end annaks minu hoolets.

Ras hiilgada mu silm wõits õnne säras
 Kui Sina kahetsedes kihwti jooks:
 See kisuks mõlemate südant pooleks.

Mari.

Äkiline muutus.

Sull' andsin kainelt aset rinna pääle
 Kui olid armust joobnud nõrkemas,
 Ja kuulatasin Sinu jampsi hääle
 Mis Sinu juu mull' õrnalt unistas.

Su rind kui vaikse mere kaunis laine
 Sääl tiitus, liitus õndsas õnne woos.
 Nüüd forraga Sa oled wali, kaine,
 Kuid mina jampsin joowastuse hoos.

III.

Sa pakud.

§ Sa pakud walutarika seeft juua
Mull', kade ingel, musta surma maalt,
Sa ähwardad mull' wiimist tundi tuua,
Mind wara murda selle elu ra'alt.

Su jaadikud mul ammust ajast juba
Tõid kätte sinu walju käskusid,
Ei waimulegi antud rõõmuks luba,
Mis maitswad selle ilma miljonid.

Ma ihkaksigi ju lahti ilma waewast,
Mis anti maitsta, tihti nuttis film,
Hing nõuab tõsist rahupaika taewast,
Seeft rahuahter näitab mulle ilm.

Kuid kodumaad ja oma Eesti fugu,
Weel ihkaks jüda enam teenida,
Neil pühandada mõnda kandle lugu
Mis Loojast pandud jalaja.

Õõ rahu.

Õõ pimeduse sisse õhtul wälja lä'ewad,
Kes ülekohtu all on waewatud,
Kes uneta siin woodis kaebanud
Ja nuttes leiba jõõnud elupäewad.

Neid kutsjub õõne waitus ja nad jäewad
Sääl walewendadele warjatud.
Mis wäjin'd hinged ootel ihkanud,
Siin jellest juba waimus pilti näewad.

Dõrahust paistab waitne haua rahu
Siin rändes wäjin'd ara waimule,
Kes ihkas õõndjamat, kui leida ilmas.

Ei kadestate laimud sinna mahu,
Sääl wäraw lukus siinse laimule,
Ja põlgaw waade kustun'd wenna filmas.

Kallid kohad.

Sa wäite ojake ja waitne jalu,
Ei ma teid ial unustada wõi.
Säält ema mulle kaunid lilled tõi
Kui paterdasin õues palja jalu.

Säält pärast poole lustil püüdsin kalu,
Kui minu kaitjel kari aasjal sõi.
Säält esimest kord süda armus lõi,
Säält hiljem tundsin lahkumise walu.

Säält weelgi nagu õhu õrna käega
Mu ema waim mind õhtul õnnistaks
Ja puistaks palgelt kurbtust, hingest waewa.

Mu süda nagu jala imewäega
Säält uuesti saab nooreks, kergemaks
Ja lapseline palwe tõuseb hingest taewa.

Ära wiibi!

Sing, ära wiibi selles mõttes
Kui oleks elu üsna liht,
Waid püüa kõrgusele tõttes
Kui teadsid ju, kus tõe siht.

Sa ise wendi kaasa hiiüdes
Käi rada näites nende eel
Ja paleuste poole püüdes
Neid juhata, kes eksiteel.

Ja leiad nõdra, ära sõitle,
Waid anna andeks tema süüd,
Kuid uhke waenlasega mõitle
Kui madalalt käib tema püüd.

Ja kui sa wõideldes saad rinda
Tõe pärast haawa walusa,
Siis ära nuta — waewa hinda
Tõe wõidus sa saad nägema

Sest tõsidus on taewa anne
Ja ülem woorus eluteel,
See pääle langeb raske wanne,
Kes tunneb, siisgi ekhib weel.

Lootus.

Kui veel ei tunne elu-tõde
Sa omal õitswal õnne a'al,
Siis lootus on kui kaunim õde,
Su seltsis mängil noorus' maal.

Sa iga kauni õiekese
Sääl mõtad õnnes vastu talt,
Ja nõnda petel tasakeste
Läed wale wangi wagujalt.

Siis kaunid linnud kulla läigil
Kõik hõljuwad ju waimu ees,
Sa ise kõnnid nihtel käigil
Ja siidikuues nende sees.

Kuid tuleb aeg — ja ise ärkad
Kui unewaimust waewatud,
Siis õhu-liinna langmist märkad,
Kus hing on pettel wiibinud.

Siis häbist punestawal palgel
Sa põlgad endist jampsi õöd,
Ja uue päewa tõe walgel
Wa'st hilja algad mehe tööd.

Mägi.

Kus seisab kõrge uhke mägi
Maapinnalt taewa poole ülesse,
Ja kesse tähel pannud hoolhaste,
Mäe jalal ikka hallikaid ka nägi.

Neid nagu mäe raskus' vägi
Alt pimedusest litstus walgele,
Nad tõtwad kiirest läbi orgude,
Ei finnita neid külm, ei kata jäägi.

Du, inimese laps, su hinges muret
Ja süda saanud haavu walusaid,
Mis litstuwad Sind nagu raske mägi.

Siis pigistab su silmist waluwägi
Ka keelamata kuumi pisaraid,
Mis woolwad, kuni fina ütškord jured.

Kadedus.

Kell' hinges kadeduse wiha
Et wenna käsi hästi käib,
Sell' tõuseb wiimaks kuri iha.
Tal kahju teha, kus ta wõib.

Ta toimetab ja abiks wõtab
Siis alatunud abinõuud
Ja wenna teele tüliks tõttab,
Ei hooligi, et nõrkeks jõud.

Ta lahtel meelel jala püüab
Ring nägemata wõrku koob
Ja keda täna wennaiks hüüab,
Su homme omal' ohwriks toob.

Seepärast pea õnne jala
Mis oled jõudnud, wõidelda
Lind kutsjub kurja kulli ala
End püüdma oma lauluga.

Pisarad.

Kui elu hommit kuldselt toidab
Ta magus kiir Sind kosutab,
Su ema hool sind hellalt toidab
Ta arm su huuli musutab :
Siis oled õnnelik — ja siisgi
Joob sinu pisaraid ka muld.
Neid pärast hülg'waks lasteks pead, —
Need olid süütause kuld.

Lääb lõunale su elupäite,
Sind kutsub tööle, tööle,
Siis peidutab ta põlem läige
Kõik pisarad su hingesse.
Nüüd tõelisel mehesammul
Sa kõnnid läbi rahwaid, maid
Ja kellelegi siis ei näita
Kui pühid palgelt pisaraid.

Kui aga ükskord igawesti
Lääb elupäew full õhtusse,
Siis keelamata tasakesti
Toob pisaraid su laugele.
Kuid nende süütause läige
On ohwriks antud elule,
Nad on kui sügijene kaste,
Mis lille päält ei tahene.

Sügise.

Loodus seisab tufane ja kurvas tujus,
Suverie seljast heidetud.
Nasad, orud kurtwad nagu leina tujus,
End'ne ilu palgelt peidetud.

Raste pisarad, mis puhtas loidu kullas
Tuhandele ilul särasid,
Puhtawad ju ammu waitfelt mustas mullas,
Mulda maetud lille miljonid.

Kadun'd lehemetsa magus jala kõne,
Tõe-kurwalt nüüd ta kohiseb,
Nagu kaebaks oma õitse aja õnne,
Mis nii ruttu ära põgeneb.

Nagu raste haigus terwet loodust täidab,
Nagu waewaks teda wanadus,
Kuldseks kahwatanud palgel kaebdust näitab:
Wõitjaks jäänud talwe wägewus.

Nõnda inime', ka sinu röömud läewad
Sügiseseks wanas südames,
Eluwaewad endse õnne wõitjaks jäewad :
Õnnis, kui end leiad õiguses.

Uusklik rändaja.

Ju kuldse toidu süles
Du läigil päitse wiir,
Ja hüüab unest üles
Maailma tema tiir.

Kuid taewalises rahus
Nii üksi puude all,
Dn kirik kõigest lahus,
Mis ilmas hõiskawal.

Ja kellgi tormis waihi
Weel uinub rahu sees,
Ei anna häält, ei kaiki;
Ka uinub kellamees.

Sääl kirikusse tõttab
Üks uusklik rändaja
Ja taha lahti wõtab
Siin ukse kätata.

Ta põlwele heidab,
Teeb palwet jalaja,
Mis waew ta hinges peidab,
Dn ilmal teadmata.

Kuid töotes paistab läigil
Ünn tema filmades,
Ta rõõmsam omal käigil
Kui kõige rikkam mees.

Ei waev ta rinda mahu
Waim palwes pühendud,
Ta hing ja taewa rahu
Siin ühte sulanud.

Kolm kiwi.

Gi jõua lapsukene keelda nuttu
Ta korjab aasal lillekeji ruttu,
Et ehtida wõiks haudu kallimaid
Ja mälestada armjaid wanemaid.
Gi kuule üksigi tema nutuhääle
Gi waata keegi halastes ta pääle;
Ta palub abi palwes palawas
Ja eksiõ hoopis metsas sügawas.

„Ma paisu teen Su süüta filmaweele
„Sind tahan juhatada koduteele.
„Kolm kiwi, mitte liiga nägusad
„Sull' kingin, mis mull kõige kallimad.
„Neil koor on kõwa, wäga kallis siju
„Roort lõhub, kellel tööks on isu.
„Üht lõhu õndsäl eluhommikul,
„Teist lõunal; kolmas jäägu õhtuks Sull.“

Mii kõneledes lapse ette sammus
Üks wana mees, täis mehelikus rammus.
Kas mõni metsariigi kuningas
Eht luules sündind laane hallijas,
Kust waene lapsukene seda teadis:
Ta kiirest' sammud koju poole seadis
Ja töötas, kudus wana õpetas,
Töö higis, waewas wiimaks lõpetas.

Üht hüilgawat kallist, läbi paistwat tera
Ja leidis keskelt korpas kiviķera
Ja seadis teda nõnda filmile,
Et waadata wõis kauge ilmasse.
SääI nägi südameid, kes teda saatsid
Ja lahkeil filmil tema pääle waatsid ;
Kuis kuiwasiwad pisarate jõed,
Ja jõbraks saiwad kasu-wennad, -õed.

Ja läbi teise kiwi kalli tuuma
Ja waatas hiljem, süda leekis kuuma,
Silm jäendab kui kõige kallim tuld,
Kind warjas endas waiselt püha tuld,
Mis ennast kaua pimeduses peitis
Ja wiimaks leegid leekidesse heitis.
Ja jeltõiks ilmus lahke lõbus mees
Noor jugu mängis kiltades ta ees.

Ja kolmat kiwi lihtis liiga kaua
Ja näris tihti kõwa raideraua,
Kuid kahe endse kiwi ilmutus
Ja waimus seisjis kustumata uus.
Ja unustas kõik raske töö ja waewa
Kui selle läbi waatas üles taewa.
Siin lõppesgi ta wiimne elutus,
Tad wiisid taewa: Lootus, arm ja usk.

Inimele loomine.

Kui Wana Iha muistjel ajal
Suurt ilma targalt walmis löi
Ja uhke päitse taewa rajal
Ja roosi palge puna tõi,
Siis wiimaks inimene loodi
Ja Iha kuju alla toodi.

Sääl elawaks sai muldne kuju
Ja waatas tummalt ilmasse,
Ei hinges iha, meeles tuju,
Ta nägu tuim ja tujane.
Nii seisjis ta kui pooles waewas,
Kõik löbu asus alles taewas.

Siis inglid wõõrastades waatjid
Sääl tuima kuju inimest
Ja Iha ette palweid saatsid
Ja küsijiwad teatust sest:
„Oh ütle Iha, igawene,
„Miks loodi mullast inimene?”

„Kui oleks tema taewast toodud
„Ta põlgaks ära põrmu raad,
„Ei oleks tema mullast loodud,

„Ei armastaks ta isamaad.
„Ta jätaks tööd ja higi, waewa
„Ja tuleks ära maa päält taewa.“

„„Ta jäägu inimeseks muldseks
„„Ka se's on õune pühadust.
„„Te' tehke tema elu kuldseks,
„„Siit wiige talle kingitust.
„„Kõik wõite taewast alla kanda
„„Kuid mitte oma oša anda.““

Nüüd üks neist kingituse wõttis
Ja hõiskas waga rõõmu sees
Ja kiirest' alla ilma tõttis
Ja seisis muldse kaju ees.
Ja tiiwul kohasiwad tuuled
Ja õndsalt sõnasid ta huuled :

„Ma kingin kuldseid kärmad tiiwad
„Su põrmuwangis waimule,
„Kes sind siit üles taewa wiiwad
„Ja kauni täheriigisse.
„Sull' awatud saab meri wilu,
„Ilm näitab sulle tõsist ilu.

„Sel lennul wõid sa juba teada,
„Miks nutab murmel lilleke,
„Ja tundmust sõnadesse seada

"Kui kohab mets nii armjaste.
"Sull' saagu mõista kurwad meeled,
"Ja awanegu linnukeeled.

Teist kingitust üks teine wöttis
Ja rind tal õrnalt wärišes,
Ja kiirest' alla ilma tõttis
Ja seisib muldse kaju ees.
Ja tiiwul kohasivad tuuled
Ja õndjalt sõnasid ta huuled:

"Su filmadel ei ühtgi ilu
"Mad paistwad weelgi nagu muld,
"Ma kaotan säält kurba wilu
"Ja süüitan sinna elutuld,
"Mis leegib wälja kuldjel läigil
"Sind saadab hauani ju käigil.

"Kus süüta iludus ja noorus
"Se's leekes lõkendagu film
"Ja kus on wagadus ja woorus
"Säält paistku filmis uus maailm.
"See olgu ema filmas säraw
"Kui lahti tehtud taewa wäraw."

Weel wiimse kingituse wöttis
Üks ingel taewast hõiskades,
Ja kiirelt alla ilma tõttes

Ja seisib inimese ees.
Ja tiivul kohasivad tuuled
Ja õndsalt sõnasid ta huuled :

"Sull' saatis kandle Wanemuine
"Siin lõbustuseks eluteel,
"Et seisaks sinu süda juine
"Ei väsitaks sind nukker meel.
"Ta sees on taewa imewäed,
"Sull' loodud mängimiseks käed.

"Su oma kohus meelitada
"Säält välja hääli ilusaid
"Ja lõbustada elurada
"Ming saata mõtteid kurwemaid.
"Kui tungid jelles kaugemale
"Saad taewal' kõige ligemale."

Nüüd selgus inimese waade
Ja luules heljus tema waim,
Ta süda leidis armu aate
Ja hääli märkas ärkan'd aim.
Ta rinda toodi arm ja luule
Ja laulu hääled osaks juule.

Siis tuli Iha taewast maha
Et waadata uut hingelist
Kas teinud inglid hääd wõi paha,

Kas täitnud truult käskimist,
Ja kui ta otsusele jõudis,
Siis inglid oma juurde nõudis.

"" Teil film jääb ilma armusärast
"" Ei midagi ma muuta wõi,
"" Sest otse üksi teie pärast
"" Mu tarkus armu taewa löi.
"" Nüüd olete ta alla kannud
"" Ja inimese rinda pannud.

"" Seepärast inime mull hinnas
"" Mu nägu temas kujuneb,
"" Mu waimust oja tema riinas,
"" See teda ülemaks teist teeb.
"" Eh! küll te'e taewarõõmu näete
"" Ta alamaks ja teenriks jääte.""

Soneti pürg minu emale.

1.

Rüll mitu korda nutjad filmad peitsin
Ma nende eest, kes kiites, südamest
Mull' töötasid truudust igawest.
Meilt ainult lahjat troosti ilmas leidsin.

Ra wabest armastaja rinnal heitsin,
Ja maitstin õnne — aga iürikest.
Kõik kadus nagu iseenejest
Kus külge nooruses end hõiskel kõitsin.

Kuid Sinu süda nagu sügaw armumeri
Mu õnnelaew ta laenil jääd'walt kiigub,
Ei eksita jääl tormi hääl, ei wanne.

Mu soontes woolab Sinu puhas weri
Ja elulaew sel seatud sihil kiigub,
Mis rajasid mull' kallid Marianne.

Küll mitu korda preestri käed mu päha
 Du langenud õnnistes, et kõrged taewawäed
 Mulla' tasandaksid tee päält orud mäed
 Kust üle tõjst rahumaad saaks näha.

Ei aga ial see mu meelest läha
 Kui wiimselt õnnistasid mind Su käed.
 Sa mulle nagu ülenpreester jäed
 Ehk olgu küll, et ilm sest mõistab wäha.

Kui üks kord ihu tunneb surmawalu
 Hing hõljub taewa poole ülesse
 Kus ammu ju Sa läksid minu eele.

Siis Taewa Isalt omal luba palu,
 Kui kartma lööb mu nõder hingetu
 Ja tule mulle wastu poole teele.

IV.

Tüürimees.

Küüd mere pinnal waikin'd
Du laksuw laene hääl ;
Laew ujub nagu unes
Ta waikse pinna pääl.

All tähtis taewa kuu
Siin läigib naerates,
Kui oleks wiha wägi
Kõik kustund mere sees.

Kuid tüürimehe pale
Du kindel, tõfine,
Ta teab, et rahu süles
Torm sünnib ilmale.

Laewamehe palwe.

Tuul see täiel rammul puhub
Mere seljal wingudes
Laene laene järel uhub
Laewa wastu lafsudes.
Waht käib üle purjupuu
Pilwed katwad tähed, kuu.

Laewnik hoiab julgelt tüüri
Wõitleb tormiwäega,
Laewa keha laente müüri
Püüab lõhku lõpmata.
Aga tühine on waew
Magu laastuke on laew.

Enam weel kui merepiinas
Mäsfab mehe südames,
Sfamaa ja arm ta riinas
Uuel wõimul kujutes,
Lahkumise waluga
Sundwad südant lõhkema.

Laew on jäänud tormi hoole
Sõud on raugend tüürijal,
Ja ta waatab taewa poole
Wiimsel palwel walgusel:
„Minu armsam taewas, ja
Kaitse ja mu Sfamaa.“

Luige pere.

Üksit luige uhke pere
Etšis kõrgel pilwe all,
Lendas üle maa ja mere,
Laulis häälel kaebawal.

Ja kes neid kutsun'd teele
Suikun'd surma unesja,
Pojad astun'd parwe eele
Suhatajaks hulgana.

Üks neist weab ühte puhku
Teine tõrjub tagasi,
Kolmas kardab liiga maru,
Parw ei liigu paigastgi.

Langen'd luige pere lugu
Painab palju rahwaid, maid,
Selles hoigab Eesti jugu,
Pöeb haawu walusaid.

Lõvide mõtlus.

Mis rikkus naabri rahwa rahupidu?
Kas teine tahtis endal teise maja
Eht ajas kundes pisut üle raja
Kuid nende wahel wõrsus waenuidu.

Nad läksid mõtlusele julgel sammul
Ei keegi suutnud wihawaenu keelda,
Wend tahtis wenda järsku ära neelda,
Seks seisid mõlematel lõuad hammul'.

Ja nende mõtlus tegi hirmust kära,
Ei kumbgi tahtnud wõidus järel anda
Ei põgeneja põlgdust, häbi kanda
Ja neelasiwad üks teist hoopis ära.

Plats oli mõitlejatest jälle waba,
Nad olid ise hoopis hulka läinud
Ja waatajad on inimestes näinud:
Maas wõiduplatstil mõlematest jaba.

Räästas.

Wabaduse püha leeki loidul
Laulis räästas rõõmulugusid,
Hommitusel helendawal koidul
Kuldana ta süled särasid.

Uga kurja kulli kõrwadesse
Kostsid kauni laulu helinad,
Sule hiilgus murdja südamesse
Kandis himustused kängemad.

Weel ei olnud otsas laulu lugu
Ega päike ilmund koidule,
Kui ju ka ta paha kuri sugu,
Kohutust tõi laulja südame.

Kurja südant ial laul ei muuda
Juba püütud süüta linnuke,
Nõder vastu võidelda ei suuda
Hädakisaks muutnud laulmine.

Kotkas kuuleb laulja hädakisa
Kuttab uhkelt võidupaigale,
Pakub abi, nagu päästja isa,
Räästale, kes üsna werine.

Müüd on linnukene jälle waba
Haawawalus päästjal ligineb,
Uga kotkas tõstab uhkelt saba,
Kuninglikul wiijil kõneleb:

„Ei su haawad elada sind lase
Ega ial enam parane,
Minu kõhus on sull' parem aje:
Päästja palgaks jure, linnuke.“

Kalad ja wähed.

Mu wennad. Kas meil makjab kala olla?
Wees iisna igaw ala elada,
Weid kauaks pandaks jääse kätte alla,
Kust päike päästab oma paistega.
Meil oleks tarwis kõigil konnaiks saada,
Siis wõime kaldal kaunist päikest waata."

Nii kõnelesid järwes mõned kalad
Kes polnud rahul oma eluga.
"Bot rumalad! Teil puuduwad ju jalad."
Nii kõnelesid wähed koldesta.
"Ei waadake kord oma soowi ette!
Meil kaunid jalad; siisgi jääme wette."

Ei kuulnud kalad wähi-wende juttu
Waid hullustasid ikka edasi
Ja kargasiwad kaldalt maale ruttu
Ei kartnud kuiwal paha midagi.
Nad naersid wende wettewoode käiki
Ja lootsid näha päikse kaunist läiki.

Nad nägid praegu tõusjat uhtet päikest
Ja ilma, mis kui õitsew paradüis
Kuid surmawalu tundsid tema läikest
Ja surres taja fosistasid siis:
"Kes paneb elus soowidele õiget piiri,
Ei karda ial tõepaiste kiiri."

Pois ja lind.

Mu linnuke, miks tegid metsa pesa
Ja ise laulad ilma mureta?
Eks parem ole metsa äärne kesa,
Kus keegi sind ei tule segama.

Liig kõikum metsas on su pesa ase,
Mees tõttas sinna tööle kirmega,
Wõib olla ehk ta raiub selle kase,
Kus ehitasid pesa kartmata.

„Oh poisike! Su hoiatus ei maksa,
„Ma elan metsas üsna mureta,
„Ei loodud teelt mind keegi pöörda jaksa,
„Kus algusest mind pandud elama.

Eks wali saatus asu kõigis paikus —
Kes tohib seda karta iganes?
Su wanast ajast kirmes raides kaitus,
Kuid linnu laulud helk'wad metšades.

Uhkus tuleb enne laugemist.

„Wõib enne kuiwaks jääda Meewa
„Eht hauast tõusta ema Gewa,
„Kui minu wara wäheneb
„Eht waejus mulle waewa teeb.“

Nii hooples ijand uhkel meelel,
Pea püsti, kõne kõrgil keelel
Ta pilkas waeleid ferjajaid,
Kes wahest kopika talt said.

Weel kannab laewu uhke Meewa
Ja rahus puhkab ema Gewa,
Kuid wanaks jaanud uhke mees
Dn ferja kepil ilma sees.

Ilesugune tänu.

Sant käis tajahtlusefi
Kargu najal edasi,
Poišil läitis filmis wesi,
Murus jüüa ammuigi.

Sant tal andis leiwa pala,
Poišs ei nuttu lõpeta,
Palus kõrwasjeks weel kala,
Palus kuni anti ka.

Poišiteje juu nüüd matsus
Süües aega wiitmata,
Tänu täheks ise katsus
Sandi wiisil longata.

Unenägu.

Kestel laia kihelkonda
Tekkinud üks tiigile.
Seda nägin unes nõnda,
Seda räägin teistele.

Tiigi juurde kokku tõtnud
Oli rahvast igalt poolt,
Iga üks sääl koha wõtnud
Unustades tööd ja hoolt.

Sääl nad seifid ühes reas,
Kõrged ja ka madalad,
Kikkad istfid waeste seas
Ja ka targaks pidajad.

Ja kes armupaika tõttes
Nõuawad teist karikat,
Häbi tunnewad säält wõttes,
Millest jõid kord wanemad.

Siin kui igaweses jänus
Segast wett nad ühes jõid,
Käpad sõbruses ja tänus
Kõlisedes kokku löid.

Wenmad, see ei ole wale,
Mis on kujunenud siin,
Ehk küll öelda kurb ja hale:
Tiigi märg on wana wiin.

Peelja piiga.

Jaani õhtul päikse loodel, —
Nõnda räägib muinasjutt, —
Tga aasta Peelja woodel
Kuuldud appi paluw nutt:

„Õnnetule appi tõtke,
„Päästke wete woodest mind,
„Päästja palgaks endal wõtke
„Armul leekiw piiga rind.“

Wesi warjab nutja teha,
Wälja paistab pää ja kael,
Tme ilul wastu eha
Särab kaelas kuldne pael.

Tlu wõimul päästjaks andwad
Mitu wilumata meest,
Keda laened hiljem kandwad
Hingetumalt wälja weest.

Wete ema kannim ehe:
Näki neiuke on jee,
Kesse kannab päästja mehe
Endal peiutš alla wee.

Sääse eksitus.

Laulik lamas põõsa wilus,
Künka ääres külite,
Sõrmedega habet silus,
Etjäs oidu laulule.

Kord ta mõtles liikwat laewa
Mere turjal tuufelda,
Korraft waatas üle taewa,
Parajat jäääl polnud ka.

Wiimaks hakkas aega wiites
Dma töösid arwama,
Kõigest kõrgemaks neid kiites
Uinus õndsa unesja.

„Wennad, nüüd on üsna paras,
Hüüdis oksjal jääsete,
„Põõsas puhkab päewa waras,
Werd talt hästi imege!“

Sec oli ekhtus.

Paulik ala laulus kiites
Neiu ilu, armastust,
Ilu ilu külge liites
Ehitas ta paleust.

Kelle ette palwes heita,
Kätt ja südant soovides,
Kelle rüppe pääd võiks peita
Unnes ja ka kurbduses.

Küll ta otjis, küll ta nõudis
Ei tal' tulnud silma und
Kuni wiimaks täna jõudis
Kätte igatsetud tund.

Kauba maja akna läbi
Waatas ilus neiuke,
Ei tal' palges kartust, häbi,
Silm kui taewas sinine.

Kõiges nõutud jumalikkus
Neiu nägu kujunes,
Otsalt paistis mõtte-rikkus,
Ingli headus südames.

Neiu kiituseks nüüd jalmis
Laulik mitu luuletust,
Tõttas siis, kui kõik ju valmis,
Alwaldama armastust.

Torm ja maru mäsfas õues,
Laulik astus kiirustes,
Tojuin jalmikese põues,
Tutwal majal ligines.

Magu unest üles ärkas
Rauni neiu maja ees,
Ja siis imestates märkas
Häbi tundmust südames.

Alna pääle müüa pandud
Oli mängu kann' üks nukk,
Kel küll meistrist kaju antud,
Aga eluta kui juuk.

Sa truult tukkusid.

Sa truult tukkusid mu põues,
Ei seisnud waiki päewal, ööl,
Kas olin tua sees ehk õues,
Kas magasin ehk olin tööl.

Su nägu waadates ma tundsin,
Mis on mu kohus iga tund,
Su käsul ennast woodi jundsin,
Ehk küll ei olnud filmis und.

Ei maitse enam nüüd mull jõogid,
Ma otse leinaks filmad wees.
Su rinnas waikin'd elu löögid:
Sa purustud mu jalge ees.

Ma pean jälle kandma kulu,
Mu õnnetus on kaunis suur;
Siin jaagu meistes tööd ja tulu
Sest purustud mu kallis uur.

Kiirus.

Sosti wanter tee pääl wurab,
Taga tuisstab tolmü wiir.
Ijand kutjariga urab:
„Sõida, mull on liiga fiir!“

Wantri wurin kangel kajak,
Hobu traawib kõigest wäest.
„Keda ijand taga ajab?“
Küüfib kutjar jõitja käest.

„Mis mul tafa tufjus rinnas,
Wõttis keegi jala mult,
Waras elab siinjes linnas,
Selleks kiirust nõuan Sult.“

Kutjar mõtleb: „Ijand wihas
Uuri warga üles pookš,
Eht wast kipi hoobid pihas
Teda waljult wangi tookš.“

Aga ijand musu anda
Tahab jala wargale,
Hellalt teda kodu kanda,
Kes talt wõtnud jüdamе.

Hobune.

"Ei wõi ma kauem wangi elu jalli —
"Su kostwad kewadised hääled talli
"Ja rohi kaswab aasjal kenaste."
Nii rääkis Juudi wana hobune.

Ta kumpjäs tajakesti karja maale
Ja waatas kurjustates lille ra'ale,
Kus lapsed tegid lill'e pärgeji,
Ja linnud laulsid ehast koiduni.

Kuid laulud kadestajid ruuna waimu,
Ta lahjast rinnast kõlas lindel laimu:
"Kes kuulab nüüd weel teie pirinaid?
"Su hobu ostab wiiji wirinaid!"

Ta ajas wäsiind kõrwad waaralt kikki
Ja saba jõuetumalt taga pikki,
Ming hirmus siis, kuid hääl nii waewane
Ja kõlbamata iga laulule.

Sääl astus räästas rääkides ta ligi:
"Ma kahetjen su waewaritast higi.
"Las' linnud laulu walda kaunist,
"Sa ise katju korda saada koormaga!"

Allehe kohused.

Kui wiimist korda ija õues
Sa astud jäädwalt lahkudes
Ja kaebel tuksub süda põues,
Et tundmata on rada ees.
Siis isalt õpetused wõta
Ja nende saatel wälja tõtta
Ja ole enda tüüri mees.

Su mehelise meele kaju
Siis olgu tamme tugewus,
Kes naerda suudab tuule tuju,
Kui wingub talwe wiludus.
Kes walib pildiks pilliroogu,
See kardab iga tuulehoogu,
Mis eluwäljal wintjutab.

Su eesmärk olgu selge, järaw,
Mis paistab hinge ilusalt.
Sa wäsimata otši wäraw,
Kust ligi pääsed keelmatalt.
Su hinges seisiku hinnas seadus
Ja ülem wara olgu teadus,
Need juhtwad kõrgusele meest.

Ja tahad hinge puhtust kaitsta,
Siis enda üle walitse,
Ehk ihtad tõsist õnne maitsta,
Siis ülekohtust tagane.
Kus kohused sind kuts'wad tööle,
Sääl jeo tõde kindlalt wööle,
Ja ära woorust unusta!

Ehk juhatab sind eluwoole
Kord waga neiu jälgile,
Su süda ihtab tema poole,
Ta kuju jääb ju waimusje,
Siis katju awaldes end läbi,
Su mehisus saab raske häbi,
Kui armastuses waletad.

Sest armastuse püha woole
Maailma teha hoiab koos,
Su hinge wiiaks taewa poole,
Kord jelles nägemata woos —
Sest jina, kõrge inimene,
Sa kadumata, igawene,
Su alg'mine on armastus.

Ja õnnis, kelle waates läigil
Weel särab puhta armu kuld.
Kus mõtted kitwad tiirel käigil,
Sääl kustutakse püha tuld,

Ja kõrgelt mehelikult järjelt,
Ja iluduse õrnalt pärjelt,
Sa roomades lä'ed põrmusse.

Kaats ainult olgu sulle ilmas
Kel' armu tohid pühanda,
Meid kanna lipufirjaks silmas,
Meed on: su pruut ja isamaa.
Meed nõudwad armu, nõudwad annet,
Meil wannu mehe tõe wannet
Ja püüa neile elada.

Su oma sugu, oma rahwas,
Wõib tarwitada tublit meest,
Meid wõid ja teeni ühte lugu,
Ja wõideldagi nende eest.
Sest see on mehe püham püüe,
Ja taewaline kutse, hüüe,
Kõik kanda ühes wendega.

Kättemaksmine.

Kes jääb rinnas kannab wiha kiiri,
Kestub üle inimliku piiri;
Pärrib wiimaks meesalise meele.
Kaske eksitust andeks anda,
Kaslem kättemaksja tegu kanda,
Kaske minna süüga surma teele.

Waga meel ei ela wiha majas,
Taewas talke püha templi rajas,
Andeksandja tuimese rinda.
Tõe tee pääl tuntaks palju waewa,
Aga surres hinge rahu taewa
See wõib wiia, maksta waewa hinda.

Kunnumal leekel paistab põlew päike,
Kõrwetawalt mõjub tema läige
Närtsitades õitswat õie ilma.
Üksi wana, uhke tamme wilu
Kaitseb oma warjul õite ilu,
Paras puhke paif jäält paistab filma.

Metsa riigi kuningline ehe
Kutsund warju wäsin'd reisi mehe,
Kesse istes palgelt pühhib higi.
Mürest muljutud on mehe palge,
Elu waewast wara pea ju walge,
Kestub nõnda tamme tüwi ligi.

Pää tall wajub nõrgalt rinna pääle,
Hinges kuuleb walu, wiha hääle,
Mis ka täna teda teele sundis.

Endse aja kuldseid õnne päewad
Kaebades ta waimus mööda läewad,
Mis ta minewikkus maitjes, tundis.

„Süüta sain ma kohtu alla antud,
„Kaste raudse ahelasse pandud,
Nõnda algab waikselt kurba juttu.
„Kohus lõpetas küll wangi waewa,
„Digus wiis mind wabaduse taewa,
„Süda külwas tänul rõõmu-nuttu.

„Aga igatsetud kodu jõudes,
„Armsa abikaasa järel nõudes,
„Näidati mull tema wiimne woodi. —
„Põhjamata walu minu pärast,
„Kutsun'd teda hauda ilma kärast,
„Maha jäänud laps mul wasta toodi.

„Meelde tõi mu laps mu õnne aja,
„Ragu õndsja põlwe tunnistaja
„Waatas ta nii pehmelt mulle silma.
„Hellalt teda oma sülle wõtsin,
„Armsa haua künka juurde tõtsin
„Unustades uhket kurja ilma.

„Aga õelus säälgil järel walwas,
„Inimese wiha jala salwas,
„Kes mind enne saatnud wangi raudu.
„Sala wiisid rööwliid minu poja

„Awasid mu hinge walu oja —
„Põgenesid peitu metsja kaudu.“

Lõpetades kõnet, — waihes mõttes,
Nagu uueks kõneks hoogu wõttes
Waatab kindlalt oma ette maha.
Järsku tõstab wiimaks pää ta üles,
Nagu silmaks waenlast metsja süles,
Kesje talle elus teinud paha.

Pingul seiswad otjal were sooned,
Palgel paistwad walu, wiha jooned,
Mõõdab mõeldes oma rammu, wäe.
Nagu walgud helkivad pimes ilmas
Kättemaksja leegid mehe silmas,
Sirutab ta wälja wandes käe.

„Audeks anda minu hing ei jaks —
„Waljult tahan neile kätte maksja,
„Kelle süü mu südant walul närib.
„Üksi nende were läbi jaawad
„Terweks tehtud minu hinge haawad,
„Kuigi põrgu minu hinge pärib!

„Noole otjad tahan kihwtis kasta,
„Mõisga astun waenlasele wasta,
„Põhkuma neil ülekohtust rinda.
„Maru kiirusega tahan jõuda,

„Rööwli koopast poja wälja nõuda.
„Tasumine kaal'gu teo hindal!“

Rõnda wiisi waljult juttu ajab,
Mets ta kõnest hirmul wastu kajak,
Kuni kätte jõuab õnnis õhtu.
Tasumise teele nüüd ta tõttab,
Enne reisikotist leiba wõtab,
Püüab kinnitada oma kõhtu.

Ei ta suuda waenlastega leppi,
Kindlalt wõttab jälle kätte keppi,
Ika meeletumalt kiirelt ruttab,
Teiste õnn ta hingesse ei mahu,
Tormi hulmas ta otsib rahu,
Tnule hääledega kaasa nutab.

Südames ta tunneb hüüdmist, kõla,
Ehk küll palju aastaid aja-õla,
Mööda kannud: Otsil rända! nõual —
Muide sinu elupõlw ei muuda,
Rahus surra ükskord sa ei suuda,
Kui sa neile tasuda ei jõua.

Braegu tahab metja sisje astu,
Kerjaja tal' tuleb tee pääl wastu,
Langeb paludes ta ette maha:
„Õune-põlwe olen ilmas näinud,

„Kõik on taewa tahtel mööda läinud,
„Armu pärast palun piisut raha.“

„„Minu ette iluub suurem ime!
„„Sina olid, kes mu auusa nime
„„Süüta wiisid tentatult rohtu?
„„Sina rikkusid mu õnne koja,
„„Lasksid riisuda mu ainu poja,
„„Sinu werest leian hinge rohtu!““

„Sandi kätte maksta wiist ei kõlba,
„Endse wõimumehe ekki wõlga,
„Seda taewas juba kätte tasus.
„Sina wõitsid minu armastaja,
„Jättsid tühjaks minu hinge maja,
„Sellest wihawäen mu rinda asus.“

„Ma su wastu jala wälja tõtsin,
„Rööwliwõltsi omal abiks wõtsin,
„Püüdsin ennast nende sõbraks teha.
„Aga rööwli-sõprus rohkem maksab,
„Kui üks inimene kanda jaksab,
„Seda sain ma hiljem selgest näha.“

„Nende abil kurja mõtte täitsin,
„Seega oma wara neile näit'sin,
„Mis nad hiljem naerdes ära kandsid.
„Teod, mis ma Sulle teha püüdsin,
„

"Enefese kohtumõistjaks hüüdsin,
"Mis mind kahetsuste kätte andsid.

"Täna võin ma surma riiki tõtta,
"Sina võid mu elu praegu võtta,
"Aga mõtle enne, waata ette:
"Were süü sa abhingelkoorma andma,
"Mis veel waimeriigis peäd kandma,
"See ei sula surma mere wette."

"Minu hinge pärast jäta mure,
"Walmista ja armutumalt sure,
"Sinu haavad on mu rahu läte.
"Sind ei päästa kõrge sõna-kõla:
"Sandi käsi maksab endse wõla
"Sandiks saanud waenlasele kätte."

Nõnda waenlasele surma hoopä
Andes, leiab wiimaks rõõwli koopä,
Mis ta ammu kätte saada tahtis.
Tasakesti wõtab ukse lahti,
Et ei ärateleks uinun'd wahti,
Kesje kindlal käjul koopast wahtis.

Teda wõidab jälle wiha tuju
Nähes ühte kahwatanud fuju,
Kesje wiina klaasi käes peab.
"Rahwa pääle teie piina loote,

„Nende warast hõiskel wiina jootel“
Nõnda ennast wõitlusele seab.

Wihast kargab wastasele pääle,
Katab kinni tema suu ja hääle,
Et ei suudaks teistelt abi nõuda.
Nõnda haawab teda kõigest wäest,
Kisub wiina karika ta käest,
Enne kui wõiks teised appi jõuda.

Alga noormees wasta siin ei wõitle,
Ega äritatud wastast sõitle,
Kes tal' rinda löönud surma haawad.
Minult jellest tunneb rasket piina,
Et ta wõitja karikast joob wiina.
Wiimjed sõnad weel ta suhu saawad :

„Ma ei olnud ial rööwliks loodud,
„Wind on ammu süa wangiks toodud
„Põlastawa rööwli koopa sisse.
„Täna tahtsin surmarohtu juua,
„Selle läbi hingel priiust tuna,
„Seda oled praegu joonud ise.

„Üles kasvatas mind rööwli kisa,
„Teadmata jäi, kes mu õige isa,
„Ema armu ma ei saanud maitsta.
„Ei mul tulnud lõppu mure ööle,

„„Waljult sunnitud sain kurja tööle,
„„Ega wõinud oma puhtust kaitsta.

„„Siin on rohtu. Beasta oma elu,
„„Seega lõpetad mu hinge walu,
„„Kui mu süütust kannad wälja ilma.
Nõnda noormees oma palge peidab,
Haawa walus warsti hinge heidab,
Wiimne waade tungib tapja silma.

Uga wanamees sest waatest ärkab,
Ehmatades oma tega märkab,
Katab kätel kinni oma nägu:
„„Omalt olen uuest piina loonud,
„„Tiigris saades poja were joonud,
„„Täis on elujamsituse jägu!

„„Ei ma taha enam elurohtu,
„„Oma hinge saadan taewa kohtu,
„„Tuba kuulen kohtu-mõistja hääle.
„„Ätke maksta ei wõi inimene,
„„Seda ostab üksi igawene!“
Nõnda langeb surres poja pääle.

Bind 20 top.

Kõidetud 10.dets.1930.